

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 14CoP/11/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4225200626
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bundzel
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:4225200626.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bundzela a sudcov JUDr. Róberta Foltána a JUDr. Kristíny Srnkovej vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B. C., narodený XX.XX.XXXX, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Komárno, so sídlom Nám. M. R. Štefánika 9, Komárno, dieťa rodičov - matky: D. E., narodená XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, F., v konaní zastúpená spoločnosťou URBAN & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Červeňova 15, Bratislava, IČO: 47 244 895 a otca: G. B. C., narodený XX.XX.XXXX, bytom F. H. XXX/XX, F., v konaní zastúpený advokátkou JUDr. Ivetou Majlingovou, so sídlom Pohraničná 7, Komárno, v konaní o zmenu úpravy styku otca s maloletým dieťaťom a o návrhu matky na nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní matky proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č. k. 9P/34/2025-412 zo dňa 10.12.2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. **p o t v r d z u j e.**
- II. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. **m e n í t a k,** že návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia v tejto časti **z a m i e t a.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala, aby súd určil, že počas prvých šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia je otec oprávnený byť v kontakte s maloletým výlučne prostredníctvom videohovorov, a to v trvaní najviac 15 minút dvakrát týždenne, v čase po dohode s matkou s tým, že videohovory budú prebiehať za prítomnosti matky a počas tohto obdobia nebude otec oprávnený požadovať osobné stretnutia ani fyzický kontakt s maloletým, zamietol (výrok I.) a konanie o návrhu matky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým bude otcovi dočasne obmedzené právo, aby sa nepribližoval k maloletému na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, eventuálne 3 metre, eventuálne na vzdialenosť určenú podľa úvahy súdu, až do doby, kedy maloletý sám prejaví záujem o stretávanie sa s otcom, eventuálne na dobu určenú podľa úvahy súdu, zastavil (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ustanovení § 2 ods. 1, § 360 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) a ustanovení § 230, § 325 ods. 1 a ods. 2 písm. d), § 328 ods. 2 veta prvá, § 329 ods. 1, 2 a 3, § 332 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. Vecne zdôvodnil svoje rozhodnutie tým, že na základe zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia nie je dôvodný, nakoľko odmietanie styku s otcom zo strany maloletého dieťaťa nie je dôvodom pre obmedzenie styku otca formou nariadenia neodkladného opatrenia. Uviedol, že medzi rodičmi pretrvávajú značne negatívne vzťahy, pričom na prvoinštančom súde sa pod sp. zn. 9P/34/2025 vedie konanie o návrhu otca na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, v ktorom bolo nariadené aj znalecké dokazovanie. Mal

za to, že matkou v návrhu uvádzané skutočnosti nie sú dôvodom na bezodkladnú úpravu pomerov účastníkov konania neodkladným opatrením. Dodal, že súd o prípadnej zmene úpravy styku otca s maloletým, resp. zmene úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému rozhodne vo veci samej po vykonaní riadneho dokazovania. Poznamenal, že aktuálne sa na prvoinštančom súde vedie konanie o výkon rozhodnutia pod sp. zn. 9Em/3/2025, v rámci ktorého súd uznesením zo dňa 20.11.2025 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil oprávnenému, povinnej a maloletému povinnosť podrobiť sa poradensko-psychologickej pomoci rodinám v Centre pre deti a rodiny Hurbanovo (ďalej len „CDR Hurbanovo“) v rozsahu 20 hodín konzultácií podľa pokynov CDR Hurbanovo, za účelom zlepšenia a upevnenia vzťahu maloletého s otcom, posilnenia schopností rodičov brať ohľad na potreby a vývin maloletého, posilnenie schopnosti vzájomnej komunikácie rodičov a rešpektovania úlohy druhého rodiča v živote maloletého dieťaťa. Dôvodil, že z uvedeného dôvodu nevzhladol potrebu okamžitej úpravy pomerov, ktorá by odôvodňovala zásah súdu vyžadujúci zrýchlený postup. Poukázal na to, že matkou uvedené okolnosti sú naďalej predmetom konania vo veci samej. Na základe uvedených skutočností návrh na nariadenie neodkladného opatrenia matky, ktorým sa domáha, aby súd určil, že počas prvých šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia je otec oprávnený byť v kontakte s maloletým výlučne prostredníctvom videohovorov, a to v trvaní najviac 15 minút dvakrát týždenne v čase po dohode s matkou, pričom videohovory budú prebiehať za prítomnosti matky a počas tohto obdobia nebude otec oprávnený požadovať osobné stretnutia ani fyzický kontakt s maloletým, zamietol.

K opätovnému návrhu matky, ktorým sa domáhala, aby súd neodkladným opatrením uložil povinnosť otcovi nepribližovať sa k maloletému na vzdialenosť kratšiu ako 5 metrov, eventuálne menšiu ako 3 metre, eventuálne na vzdialenosť určenú podľa úvahy súdu až do doby, kedy maloletý sám prejavil záujem o stretávanie sa s otcom, eventuálne do doby určenej podľa úvahy súdu, uviedol, že sa s nimi už vysporiadal v uznesení č. k. 9P/120/2025-71 zo dňa 25.08.2025, rovnako ako sa s nimi vysporiadal aj Krajský súd v Trnave v uznesení č. k. 11CoP/134/2025-109 zo dňa 14.10.2025, pričom žiadne nové dôkazy v predmetnej veci predložené neboli. Dôvodil, že inštitút neodkladného opatrenia neslúži na to, aby účastník konania obchádzal právoplatné rozhodnutie krajského súdu a domáhal sa opätovného prejednávania a rozhodovania veci, ktorá už bola právoplatne rozhodnutá. Nakoľko v danej veci sa jedná o rovnakých účastníkov konania a rovnaký predmet konania, pričom v predmetnej veci už súd právoplatne rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. 9P/120/2025 a nemal z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia za osvedčené, že by od vyššie uvedených rozhodnutí súdov došlo v rodine k podstatnej zmene pomerov, dospel k záveru, že pre prekážku rozsúdenej veci nie je možné o návrhu matky na nariadenie neodkladného opatrenia znova rozhodovať. Na základe uvedených skutočností súd s poukazom na § 230 CSP a § 161 ods. 2 CSP konanie v tejto časti zastavil.

4. Uznesenie súdu prvej inštancie napadla riadnym a včasným odvolaním matka z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g), h) CSP a ust. § 62 ods. 1 CMP, považujúc ho za vecne a právne nesprávne, zmätočne, svojvoľné a ako celok nezákonné a en bloc arbitrárne. Mala za to, že súd prvej inštancie v rozpore s obsahom spisu a návrhu vyhlásil, že žiadne nové dôkazy predložené neboli, resp. že nebola osvedčená podstatná zmena pomerov, hoci návrh explicitne stojí na nových dôkazoch a nových skutkových okolnostiach, ktoré objektívne nastali až po poslednom rozhodnutí odvolacieho súdu zo dňa 14.10.2025, pričom súd sa s nimi nijako kvalifikovane nevysporiadal. Poukázala na znenie ust. § 329 ods. 3 CSP, k čomu uviedla, že súd síce toto ustanovenie citoval, avšak následne ho vôbec neaplikoval. Záver súdu vyjadrený v bode 17 napadnutého uznesenia o tom, že je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci podľa § 230 CSP, a preto konanie o druhom návrhu matky zastavil, nepovažovala za právne správne. Uviedla, že uznesenie o neodkladnom opatrení nie je rozhodnutím vo veci samej a spravidla nezakladá prekážku res iudicata. Namietala, že súd nevykonal žiadne porovnanie skutkového stavu existujúceho v čase rozhodovania krajského súdu zo dňa 14.10.2025 so skutkovým stavom tvrdným v novom návrhu, ktorý vychádza z dôkazov z novembra 2025. Dôvodila, že ide o iný predmet návrhu, keď prvý návrh smeroval k zákazu priblíženia otca k matke, zatiaľ čo druhý návrh smeroval k dočasnému obmedzeniu styku otca s maloletým na telefonický kontakt, ktorá odlišnosť petitu a skutkového základu vylučuje existenciu res iudicata. Vyjadrila názor, že zastavenie konania pre prekážku rozhodnutej veci je formalistické, nesprávne a v rozpore so zákonom. Namietala súdom konštatovaný rovnaký predmet konania, k čomu uviedla, že predchádzajúce konanie sa týkalo iného návrhu a bolo rozhodované v inom konaní vedenom pod sp. zn. 9P/120/2025, zatiaľ čo v tejto veci ide o návrhy podané v prebiehajúcom konaní sp. zn. 9P/34/2025 o zmene úpravy styku a súčasne o akútnu dočasnú úpravu na základe nových zistení.

Matka v odvolaní ďalej namietala, že tvrdenie súdu uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia, podľa ktorého v predmetnej veci neboli predložené žiadne nové dôkazy, je v priamom rozpore s

obsahom návrhu matky zo dňa 03.12.2025, ktorý obsahuje skutkové tvrdenia o nových udalostiach a zoznam príloh a dôkazov, ktoré objektívne nemohli byť súčasťou rozhodovania odvolacieho súdu ku dňu 14.10.2025, pretože vznikli až následne alebo boli vykonané až následne. Ide najmä o zápisnicu o pojednávaní zo dňa 12.11.2025, zápisnicu o výsluchu zo dňa 13.11.2025 (výsluch maloletého), správu z diagnostického vyšetrenia (IQ test), potvrdenia o absolvovaní rodinného poradenstva a ďalšie listiny. Mala za to, že už len samotná existencia nových úkonov dokazovania (výpoveď matky, výpoveď otca, kolízneho opatrovníka, výsluch maloletého) je zmenou skutkových okolností významných pre rozhodnutie o tom, či je bezodkladná úprava pomerov potrebná a aká forma kontaktu je aktuálne najbezpečnejšia.

Taktiež vyjadrila názor, že napadnuté uznesenie prvoinštančného súdu vykazuje znaky extrémnej arbitrárnosti, zjavnej nezákonnosti a ústavnej nepreskúmateľnosti, keďže jeho odôvodnenie nedosahuje ani minimálny štandard ústavne konformného výkonu súdnictva, ktorý je podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR imanentnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Namietala rozpor medzi obsahom spisu a skutkovými závermi súdu. V tejto súvislosti opätovne namietala formalistické aplikovanie prekážky res iudicata podľa § 230 CSP bez zaoberania sa zákonnou výnimkou podľa v § 329 ods. 3 CSP. Tvrdila, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je možné zistiť, akým spôsobom súd hodnotil jednotlivé dôkazy, ktoré mal k dispozícii, prečo považoval niektoré tvrdenia navrhovateľky za právne bezvýznamné a iné za rozhodujúce, ani z akých konkrétnych skutkových a právnych úvah vyvodil záver o neexistencii potreby bezodkladnej úpravy pomerov, hoci ide o konanie týkajúce sa maloletého dieťaťa, pri ktorom je súd viazaný povinnosťou zvýšenej ochrany najlepšieho záujmu dieťaťa. Za zvlášť závažné pochybenie súdu považovala skutočnosť, že súd sa v napadnutom uznesení ani jedinou vetou nevysporiadal s výsluchom maloletého, ktorý bol vykonaný dňa 13.11.2025 priamo pred sudkyňou. Za zásadné pochybenie súdu považovala aj absenciu úvahy súdu o výsledkoch IQ testu maloletého, z ktorých vyplýva hodnota presahujúca 160.

Vo vzťahu k výroku I. napadnutého uznesenia uviedla, že argumentácia súdu ohľadne zamietnutia videohovorov, podľa ktorej odmietanie styku maloletým nie je dôvodom na obmedzenie styku neodkladným opatrením, prebieha konanie vo veci samej a znalecké dokazovanie a prebieha výkon rozhodnutia s poradensko-psychologickou pomocou, nerešpektuje princíp proporcionality a minimalizácie zásahov, pretože navrhované videohovory predstavujú miernejšiu alternatívu k osobnému kontaktu a zároveň predstavujú dočasnú úpravu, ktorá má stabilizovať situáciu a znížiť riziko psychickej ujmy dieťaťa do času, kým sa vykoná dokazovanie vo veci samej. Namietala, že súd sa nevysporiadal s tým, že matka odôvodnila návrh aktuálnym psychickým stavom maloletého a jeho aktuálnymi prejavmi, pričom návrh obsahuje nové dôkazné prostriedky a zistenia z obdobia po poslednom rozhodnutí odvolacieho súdu. Poukázala na vhodnosť aplikovania testu proporcionality. Poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 118/2018, sp. zn. I. ÚS 201/2015, sp. zn. III. ÚS 10/2020, sp. zn. II. ÚS 662/2014, sp. zn. I. ÚS 118/2018, sp. zn. III. ÚS 209/2015, III. ÚS 252/2009, sp. zn. I. ÚS 76/2010, sp. zn. III. ÚS 120/2012, na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/190/2018, sp. zn. 3 Cdo 232/2017, sp. zn. 5 Cdo 221/2012, sp. zn. 5MCdo 10/2012, sp. zn. 3 Cdo 232/2017, ďalej na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Co/8/2022 z 25.05.2022, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Co/8/2022 z 25.05.2022, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6Co/85/2021 zo dňa 28.07.2021, atď. Ďalej poukázala na závery správy o psychodiagnostickom vyšetrení maloletého. Poukázala na priebeh stretnutia maloletého s otcom dňa 01.10.2025. Uviedla, že maloletý prejavuje typické znaky traumy - pomočovanie, bolesti brucha, úzkosť a strach zo styku s otcom. Taktiež uviedla, že styk maloletého s otcom momentálne neprebíha práve z dôvodu jeho vážneho psychického stavu a odmietania otca maloletým. Dodala, že maloletého na styk privádza, nijako mu fyzicky nebráni, súhlasila aj s odbornou intervenciou, avšak maloletý kontakt s otcom odmieta autenticky a spontánne. Matka ďalej poukázala na obsah Zápisnice z pojednávania zo dňa 12.11.2025, ako aj na obsah Zápisnice o trestnom konaní zo dňa 18.02.2025, ktorú predložila súdu.

Záverom odvolaciemu súdu navrhla, aby napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že nariadi neodkladné opatrenie v nasledovnom znení:

Súd ukladá otcovi na počas prvých šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia, aby bol v kontakte s maloletým výlučne prostredníctvom videohovorov, a to v trvaní najviac 15 minút dvakrát týždenne, v čase po dohode s matkou, pričom videohovory budú prebiehať za prítomnosti matky. Počas tohto obdobia nebude otec oprávnený požadovať osobné stretnutia ani fyzický kontakt s maloletým.

Súd ukladá otcovi, aby sa nepribližoval k maloletému na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, eventuálne menšiu ako 3 metre, eventuálne na vzdialenosť určenú podľa úvahy súdu až do doby, kedy maloletý sám prejaví záujem o stretávanie sa s otcom, eventuálne určenej podľa úvahy súdu. Eventuálne odvolaciemu súdu navrhla, aby napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Podaním zo dňa 14.01.2026 otec predložil súdu uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Komárne, odboru kriminálnej polície, ČVS: ORP-86/2-VYS-KN-2025 zo dňa 30.11.2025 o zastavení trestného stíhania. Poukázal na výpovede svedkov, susedov matky, o tom, ako sa matka správa k maloletému. Uviedol, že z obsahu predmetného uznesenia je zrejmé, že obvinenia matky voči nemu boli nepravdivé a účelové.

6. K podaniu otca sa vyjadrila matka, ktorá poukázala na skutočnosť, že voči uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Komárne, odboru kriminálnej polície, ČVS: ORP-86/2-VYS-KN-2025 zo dňa 30.11.2025 o zastavení trestného stíhania podala dňa 23.12.2025 sťažnosť, ktorú súdu predložila ako prílohu vyjadrenia, pričom odkázala na odôvodnenie podanej sťažnosti. Uviedla, že predmetné uznesenie doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť, pričom bude nevyhnutné rozhodnúť o sťažnosti podanej z jej strany.

7. Podaním zo dňa 20.01.2026 matka doplnila svoje predchádzajúce vyjadrenie, v ktorom uviedla, že podaním zo dňa 20.01.2026 doplnila podanú sťažnosť proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania o nové rozhodné skutočnosti, ktoré doplnenie sťažnosti súdu doručila ako prílohu jej vyjadrenia.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 písm. b) CMP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – účastníkom konania (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d) CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP a § 62 ods. 1 CMP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. je potrebné podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdiť a v napadnutom výroku II. je potrebné podľa § 388 zmeniť tak, že návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala, aby bolo otcovi dočasne obmedzené právo približovať sa k maloletému na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov eventuálne 3 metre eventuálne na vzdialenosť určenú podľa úvahy súdu až do doby, kedy maloletý sám prejaví záujem o stretávanie sa s otcom eventuálne na dobu určenú podľa úvahy súdu sa v tejto časti zamietla.

9. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie je návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáha, aby súd určil, že počas prvých šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia je otec oprávnený byť v kontakte s maloletým výlučne prostredníctvom videohovorov, a to v trvaní najviac 15 minút dvakrát týždenne, v čase po dohode s matkou, pričom videohovory budú prebiehať za prítomnosti matky a počas tohto obdobia nebude otec oprávnený požadovať osobné stretnutia ani fyzický kontakt s maloletým a návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým bude otcovi dočasne obmedzené právo, aby sa nepribližoval k maloletému na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, eventuálne 3 metre, eventuálne na vzdialenosť určenú podľa úvahy súdu, až do doby, kedy maloletý sám prejaví záujem o stretávanie sa s otcom, eventuálne na dobu určenú podľa úvahy súdu.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu matky ako aj s poukazom na obsah napadnutého uznesenia je posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala, aby súd určil, že počas prvých šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia je otec oprávnený byť v kontakte s maloletým výlučne prostredníctvom videohovorov, a to v trvaní najviac 15 minút dvakrát týždenne, v čase po dohode s matkou, pričom videohovory budú prebiehať za prítomnosti matky a počas tohto obdobia nebude otec oprávnený požadovať osobné stretnutia ani fyzický kontakt s maloletým zamietne a konanie o návrhu matky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala, aby bolo otcovi dočasne obmedzené právo približovať sa k maloletému na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, eventuálne 3 metre, eventuálne

na vzdialenosť určenú podľa úvahy súdu, až do doby, kedy maloletý sám prejaví záujem o stretávanie sa s otcom, eventuálne na dobu určenú podľa úvahy súdu zastaví.

11. Podľa § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

13. Podľa § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

14. Podľa § 324 ods. 1 CSP, pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

15. Podľa § 325 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

16. Podľa § 329 ods. 3 CSP, ak po vydaní uznesenia, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, dôjde k zmene skutkových okolností významných pre rozhodnutie, nezakladá právoplatné rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, prekážku rozhodnutej veci.

17. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. V zmysle čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

21. Podľa článku 24 ods. 2 a 3 Charty základných práv Európskej únie, pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí, sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa.

22. Podľa čl. 5 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o rodine“), záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Pri určovaní a posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa zohľadňuje najmä: a) úroveň starostlivosti o dieťa, b) bezpečie dieťaťa, ako aj bezpečie a stabilita prostredia, v ktorom sa dieťa zdržiava, c) ochrana dôstojnosti, ako aj duševného, telesného a citového vývinu dieťaťa, d) okolnosti, ktoré súvisia so zdravotným stavom dieťaťa alebo so zdravotným postihnutím dieťaťa, e) ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do jeho dôstojnosti a ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do duševnej, telesnej a citovej integrity osoby, ktorá je dieťaťu blízkou osobou, f) podmienky na zachovanie identity dieťaťa a na rozvoj schopností a vlôh dieťaťa, g) názor dieťaťa a jeho možné vystavenie konfliktu lojality a následnému pocitu viny, h) podmienky na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvomi rodičmi, súrodencami a s inými blízkymi osobami, i) využitie možných prostriedkov na zachovanie rodinného prostredia dieťaťa, ak sa zvažuje zásah do rodičovských práv a povinností.

23. Účelom neodkladných opatrení vo veciach maloletých detí je poskytnutie preventívnej ochrany ich právam a záujmom ešte pred ich porušením či ohrozením. Všeobecné zásady charakterizujúce inštitút neodkladného opatrenia sa vzťahujú aj na konanie vo veciach maloletých, v ktorom sú súdy povinné prioritne chrániť záujmy maloletých detí a prioritne poskytnúť zvýšenú ochranu ich právam.

V konaní vo veciach starostlivosti súdu o maloleté deti pri nariadení neodkladného opatrenia je súd v záujme maloletého dieťaťa povinný starostlivo uvážiť, či sú pre také opatrenie splnené všetky zákonné podmienky. Pre súd je prioritou záujem maloletého dieťaťa a vytvorenie stavu spravodlivej rovnováhy medzi záujmom dieťaťa a jeho rodičmi, resp. osobami blízkymi, pričom zvláštny význam sa kladie na záujem dieťaťa, ktorý má mať prednosť pred záujmom rodiča, resp. osobou blízkou a neumožňuje vynútiť si také opatrenia, ktoré by ohrozovali zdravie a rozvoj dieťaťa. Neodkladné opatrenie však zásadne nemôže prejudikovať práva a záujmy účastníkov a súd môže pristúpiť k nariadeniu neodkladného opatrenia v závislosti od konkrétnych okolností, pričom musí starostlivo uvážiť, či sú pre také opatrenie splnené všetky zákonné podmienky. Neodkladné opatrenie môže byť teda nariadené vtedy, ak má za preukázané, že riešenie situácie maloletého dieťaťa neznesie odklad. Takýmto rozhodnutím je možné urýchlene a pružne riešiť situácie, keď je potrebný okamžitý zásah súdu. U maloletých pôjde v zásade o zásah do stavu, ktorým je bezprostredne ohrozená ich výživa, výchova, prípadne iné dôležité záujmy. V konaniach vo veciach starostlivosti súdu o maloletých (§ 111 CMP) je neodkladné opatrenie procesným prostriedkom ochrany zjavne ohrozených práv maloletého dieťaťa do doby, kým nebude o nich rozhodnuté podľa príslušných ustanovení Zákona o rodine.

24. Pri nariaďovaní neodkladného opatrenia musia byť osvedčené okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto opatrenie. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia. Preukázanie alebo aspoň osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie neodkladného opatrenia sa posudzuje tak podľa obsahu návrhu, pripojených listín a skutkových okolností z nich vyplývajúcich, ale aj dôvodnosti návrhu z hľadiska právneho posúdenia veci. Účelom neodkladného opatrenia je totiž rýchle a pružné riešenie tej situácie, ktorá vyžaduje okamžitý zásah súdu (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo 3/2010 zo dňa 29.07.2010).

25. Cieľom neodkladných opatrení je provizórna (dočasná) okamžitá úprava pomerov účastníkov konania s cieľom umožniť ničím nerušené rozhodovanie vo veci samej. To však neznamená, že ho súd môže vydať len na základe tvrdení navrhovateľa, bez osvedčenia aspoň základných skutočností, ktoré by umožnili prijať záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana. Pred nariadením neodkladného opatrenia nemusí byť nárok dokázaný, musí byť aspoň osvedčený. Osvedčenie (na rozdiel od dokázania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti). Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formalities, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvyš pravdepodobná. Pri nariadení neodkladného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený, a teda, že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou urobenou vo forme neodkladného opatrenia sa preto neprejudikujú práva a povinnosti účastníkov ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi. Znamená to, že obsahom dočasnej úpravy v neskoršom konaní nie je súd viazaný a môže rozhodnúť inak.

26. Z obsahu spisu vyplýva, že rodičia maloletého nežijú v spoločnej domácnosti, výlučnú osobnú starostlivosť o maloletého zabezpečuje matka a styk otca s maloletým bol naposledy upravený rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 18P/2/2021 zo dňa 21.01.2022 tak, že otec je oprávnený stýkať sa s maloletým každý týždeň v utorok od 16:00 hod. do 19:00 hod. bez prítomnosti matky, každý týždeň v sobotu od 9:00 hod. do 12:00 hod. bez prítomnosti matky, každý týždeň vo štvrtok od 16:00 hod. do 17:00 hod. v mieste bydliska maloletého a dňa 25.12. každého roka od 9:00 hod. do 18:00 hod.. Z pripojeného spisu sp. zn. 9P/120/2025 odvolací zistil, že Okresný súd Komárno uznesením č. k. 9P/120/2025-71 zo dňa 25.08.2025 zamietol návrh matky, ktorým sa domáhala, aby súd uložil povinnosť otcovi nepribližovať sa k maloletému na vzdialenosť kratšiu ako 5 metrov, eventuálne menšiu ako 3 metre, eventuálne na vzdialenosť určenú podľa úvahy súdu až do doby, kedy maloletý sám prejavil záujem o stretávanie sa s otcom, eventuálne do doby určenej podľa úvahy súdu. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.10.2025 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11CoP/134/2025-109 zo dňa 14.10.2025.

27. Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie, nielen v zmysle obsahu a dôvodov uvedených v odvolaní matky a nezistil dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia vo výrokovej časti I. napadnutého uznesenia, a teda s tými dôvodmi, pre ktoré bolo podľa názoru súdu prvej inštancie

potrebné návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala, aby súd určil, že počas prvých šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia bude otec oprávnený byť v kontakte s maloletým výlučne prostredníctvom videohovorov, a to v trvaní najviac 15 minút dvakrát týždenne, v čase po dohode s matkou, pričom videohovory budú prebiehať za prítomnosti matky a počas tohto obdobia nebude otec oprávnený požadovať osobné stretnutia ani fyzický kontakt s maloletým, zamietnuť. Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie resp. osvedčovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na rozhodnutie o predmetnom návrhu matky na nariadenie neodkladného opatrenia, dostatočne sa zaoberal všetkými predpokladmi, ktoré musia byť splnené na jeho nariadenie, na základe vykonaných dôkazov dospel ohľadom rozhodujúcich skutočností k správnym skutkovým zisteniam, vec i správne právne posúdil a v napadnutom uznesení aj dostatočne vyložil, z akých dôvodov návrhu matky na nariadenie neodkladného opatrenia nevyhovel. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP obmedziť len na skonštatovanie správnosti a presvedčivosti napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty matky nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie v súvislosti s výrokom I. napadnutého rozhodnutia odchýliť a nemôže preto dať odvolateľke v tomto smere za pravdu. Avšak pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. napadnutého uznesenia, ktorým konanie o návrhu matky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým bude otcovi dočasne obmedzené právo, aby sa nepribližoval k maloletému na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, eventuálne 3 metre, eventuálne na vzdialenosť určenú podľa úvahy súdu, až do doby, kedy maloletý sám prejaví záujem o stretávanie sa s otcom, eventuálne na dobu určenú podľa úvahy súdu zastavil, odvolací súd dospel k záveru, že v tejto časti je dôvodné napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 388 zmeniť a predmetný návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnuť.

28. Pokiaľ ide o námietku matky o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie vo vzťahu k výroku II. napadnutého rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 222/2009 zo dňa 26.02.2010). Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 4/2009).

29. S poukazom na vyššie citované ust. § 161 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd uvádza, že nedostatok procesnej podmienky spôsobuje takzvanú vadu konania. Vada konania spočívajúca v nedostatku procesnej podmienky môže byť buď odstrániteľná, alebo neodstrániteľná. Ak súd zistí, že ide o neodstrániteľnú vadu, musí uznesením konanie zastaviť. Za neodstrániteľnú vadu konania je potrebné považovať okrem iného aj prekážku *res iudicata*, teda prekážku právoplatného rozhodnutia vo veci. Ak súd zistí, že o tej istej veci už bolo právoplatne rozhodnuté, musí konanie zastaviť.

30. Právoplatné uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia základná procesnú prekážku *res iudicata* pre nový návrh, ktorým by sa navrhovateľ z rovnakých dôvodov a za nezmenenej skutkovej situácie domáhal nariadenia neodkladného opatrenia s totožným obsahom. V teoretickej rovine možno uvažovať aj o návrhu na nariadenie identického neodkladného opatrenia z iných dôvodov alebo za zmenených (relevantných) skutkových okolností, k čomu zásadne prekážka právoplatne rozhodnutej veci nebráni. Vzhľadom na existenciu a závažnosť predchádzajúceho neodkladného opatrenia však spravidla nemožno predpokladať reálnu potrebu bezodkladne upraviť pomery alebo obavu z ohrozenia exekúcie, čo má z procesného hľadiska za následok zamietnutie návrhu. Uvedené sa primárne vzťahuje aj na právoplatné uznesenie o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a ním založenú prekážku *res iudicata*. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že dodatočná zmena skutkových okolností významných pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vytvára na strane navrhovateľky priestor na podanie nového návrhu. Ak by samotný návrh vychádzal z takto zmenených skutkových okolností, nebráni jeho prejednaniu prekážka právoplatne rozhodnutej veci a za splnenia zvyšných podmienok mu môže súd vyhovieť a neodkladné opatrenie nariadiť.

31. Súd prvej inštancie posúdil návrh matky (v poradí druhý), ktorým sa domáhala nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým bude otcovi dočasne obmedzené právo, aby sa nepribližoval k maloletému na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, eventuálne 3 metre, eventuálne na vzdialenosť určenú podľa úvahy súdu, až do doby, kedy maloletý sám prejaví záujem o stretávanie sa s otcom, eventuálne na dobu určenú podľa úvahy súdu, a dospel k záveru, že o ňom už právoplatne v minulosti rozhodol, a preto je potrebné v tejto časti návrhu matky na nariadenie neodkladného opatrenia konanie zastaviť pre prekážku *res iudicata*. Odvolací súd sa s takýmto záverom súdu prvej inštancie nestotožňuje, a preto námietku matky o nesprávnom právnom posúdení veci v tejto časti považuje za plne dôvodnú.

32. Odvolací súd považuje za nesporné, že návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým bude otcovi dočasne obmedzené právo, aby sa nepribližoval k maloletému na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, eventuálne 3 metre, eventuálne na vzdialenosť určenú podľa úvahy súdu, až do doby, kedy maloletý sám prejaví záujem o stretávanie sa s otcom, eventuálne na dobu určenú podľa úvahy súdu, je v poradí druhým návrhom matky. Nakoľko v druhom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia matka napriek totožnosti petitu poukazovala na zmenu skutkových okolností podstatných pre rozhodnutie vo veci (ktoré vzhľadom o. i. v nových dôkazoch, ktoré v čase vydania predchádzajúceho súdneho rozhodnutia ešte neexistovali / neboli k dispozícii), bolo potrebné, aby takýto opätovný návrh súd prvej inštancie vecne prejednal a posúdil, či vzhľadom na existenciu a závažnosť predchádzajúceho neodkladného opatrenia tu je alebo nie je reálna potreba bezodkladne upraviť pomery účastníkov konania matkou navrhovaným spôsobom a v prípade nezistenia takejto potreby mal o takomto návrhu matky rozhodnúť jeho zamietnutím.

33. K námietke matky o porušení práva na spravodlivý proces z dôvodu nedostatkov v odôvodnení napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka konania) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Zmienené zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok vo veci *García Ruiz proti Španielsku* z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok *Georgiadis proti Grécku* z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok *Higginsová a ďalší proti Francúzsku* z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že: „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

34. Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie i v tomto ohľade a dospel k záveru, že nie je postihnuté vyššie zmienenou, matkou v odvolaní namietanou, vadou. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia prvoinštančného súdu je zrozumiteľné, výstižné a presvedčivé, keď súd prvej inštancie zistené skutočnosti náležite vyhodnotil, posúdil a konzistentným a transparentným spôsobom ich premietol do rozhodnutia, čím dostatočne zrozumiteľne objasnil svoj postup a svoje úvahy. Žiada sa poznamenať, že vzhľadom na povahu konania o neodkladnom opatrení, kedy súd nevykonáva riadne a rozsiahle dokazovanie ako je tomu

v konaní vo veci samej, súd nemusí dať účastníkom konania odpoveď na každú v návrhu nastolenú otázku či argument, a to najmä v súvislosti tými skutočnosťami predostretými v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré budú predmetom riadneho dokazovania v konaní vo veci samej.

35. Ako už bolo uvedené vyššie, nariadenie neodkladného opatrenia predpokladá, aby sa aspoň osvedčila danosť práva (nároku) a aby neboli vážnejšie pochybnosti o jeho potrebe. Neodkladné opatrenie je inštitútom procesného práva, ktoré môže súd nariadiť, ak je potrebné, aby boli dočasne upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie nezistil, že matkou uvádzané dôvody by predstavovali také skutočnosti, pre ktoré by bol v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení nevyhnutný autoritatívny zásah súdu formou neodkladného opatrenia z dôvodu hrozacej ujmy na strane maloletého dieťaťa. Odvolací súd konštatuje, že nebola dostatočne preukázaná alebo aspoň osvedčená skutočnosť, že by v danom prípade existovala nejaká bezprostredne hroziaca ujma, ku ktorej by mohlo dôjsť, keby súd vo veci neodkladné opatrenie nenariadil, a to či už matkou navrhovaným obmedzením osobného kontaktu otca s maloletým realizáciou styku iba prostredníctvom videohovorov v obmedzenej frekvencii a za prítomnosti matky, ako ani matkou navrhovaným uložením zákazu priblíženia otcovi k maloletému. Vzťahy medzi rodičmi sú síce problematické a konfliktné, no pokiaľ ide o maloleté dieťa, ktorého záujem sa v tomto konaní sleduje ako prvoradý, súd nezistil, že by bolo momentálne ohrozené jeho zdravie, život, výživa, výchova či iný dôležitý záujem. Inštitútom neodkladného opatrenia vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa pritom má zamedziť vzniku ujmy na dôležitých záujmoch maloletého dieťaťa, jeho účelom rozhodne nie je riešenie sporov medzi rodičmi maloletého dieťaťa, najmä, ak tieto primárne nesúvisia so starostlivosťou a výchovou maloletého dieťaťa.

36. Žiada sa poznamenať, že kontakt rodičov s ich maloletým dieťaťom je takým významným činiteľom ovplyvňujúcim zdravý vývoj dieťaťa, ktorý sa zákonodarca rozhodol riešiť právnou úpravou styku rodičov s ich maloletými deťmi; považuje ho za neoddeliteľnú súčasť rodičovských práv a práv dieťaťa upravených v Zákone o rodine. Právo styku rodiča s dieťaťom je právom, ktoré vznikne tomu rodičovi, ktorému dieťa nie je rozhodnutím súdu zverené do jeho osobnej starostlivosti. Právo styku vychádza priamo z Ústavy Slovenskej republiky, keď v zmysle čl. 41 ods. 4 Ústavy SR „starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona“. Právo styku vyplýva tiež z viacerých ustanovení Dohovoru o právach dieťaťa, kde je upravené v článku 7 ako právo dieťaťa poznať svojich rodičov a právo na ich starostlivosť, v článku 8, ktorý zakotvuje právo dieťaťa na zachovanie jeho rodinných zväzkov v súlade so zákonom a s vylúčením nezákonných zásahov, v článku 29 bod 1, v zmysle ktorého má výchova dieťaťa viesť k posilňovaniu úcty k rodičom dieťaťa, tiež v článku 9 bod 3, podľa ktorého štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, uznávajú právo dieťaťa oddeleného od jedného alebo oboch rodičov udržiavať pravidelné osobné kontakty s oboma rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore so záujmami dieťaťa, a v súvisiacom článku 18 bode 1, ktorý priznáva obom rodičom spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa. Právo styku a zásady jeho správneho výkonu sa premietajú aj do judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý opakovane konštatoval: „je v záujme dieťaťa aby udržiavalo rodinné zväzky s odlúčeným rodičom a aby nebolo odtrhnuté od svojich rodičov“ (Gorgula vs. Nemecko - č. 744969/ 01) „dieťa má právo na to, aby dostalo príležitosť rozvíjať svoj vzťah ku každému z rodičov a prejavíť svoje city skutočne slobodne, bez akéhokoľvek vonkajšieho tlaku zo strany druhého rodiča“ (Hansenová vs. Turecko - č. 36141/97). Odvolací súd preto na tomto mieste zdôrazňuje, že obaja rodičia majú rovnaké rodičovské práva aj povinnosti. Právo rodiča, ktorému maloleté dieťa nebolo zverené do osobnej starostlivosti resp. do výchovy, stretávať sa s jeho dieťaťom, je jedným z jeho základných práv. Vzťah dieťaťa a rodiča je prirodzeným biologickým vzťahom a každé dieťa potrebuje pre zdravý vývoj pocit spolupatričnosti nielen so svojou matkou, ale aj so svojím otcom. Len ich vzájomné pozitívne pôsobenie v rámci výchovného procesu dáva záruku riadneho vývoja dieťaťa. Výchovné pôsobenie len zo strany jedného rodiča má spravidla za následok nedostatky správania a myslenia. Úlohou druhého rodiča, ktorý maloleté dieťa vychováva, je okrem iného, aby so zreteľom na záujem dieťaťa, ktorý je prioritný, vytváral priaznivé podmienky na styk druhého rodiča s dieťaťom.

37. V nadväznosti na uvedené a vychádzajúc z osvedčeného stavu veci sa odvolací súd zhoduje so súdom prvej inštancie v jeho záveroch a potrebe realizácie styku otca s maloletým, keď i napriek odvolacej argumentácii matky nezistil dôvody na matkou navrhované zužovanie styku otca s maloletým formou obmedzeného kontaktu cez videohovory realizované za prítomnosti matky, keď súčasne

nezistil ani dôvod na uloženie zákazu priblíženia otca k maloletému. Odvolací súd sa bez akejkoľvek bagatelizácie názoru maloletého vyjadreného na jeho výsluchu dňa 13.11.2025, i s ohľadom na jeho vysoký intelekt konštatovaný v Správe z diagnostického vyšetrenia maloletého zo dňa 12.11.2025, plne stotožňuje s názorom vyjadreným súdom prvej inštancie, a síce odmietanie styku maloletého s jeho otcom nie je dôvodom pre obmedzovanie ich vzájomného styku formou nariadenia neodkladného opatrenia. Na súde prvej inštancie sa aktuálne pod sp. zn. 9Em/3/2025 vedie konanie o výkon rozhodnutia, v rámci ktorého súd uznesením zo dňa 20.11.2025 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil otcovi, matke a maloletému povinnosť podrobiť sa poradensko-psychologickej pomoci rodinám v CDR Hurbanovo v rozsahu 20 hodín konzultácií podľa pokynov CDR Hurbanovo, za účelom zlepšenia a upevnenia vzťahu maloletého s otcom, posilnenia schopností rodičov brať ohľad na potreby a vývin maloletého, posilnenie schopnosti vzájomnej komunikácie rodičov a rešpektovania úlohy druhého rodiča v živote maloletého dieťaťa. Nariadením matkou navrhovaných neodkladných opatrení, ktorým by bol výrazne obmedzený osobný kontakt otca s maloletým a zároveň by bol otcovi uložený zákaz priblíženia k maloletému, by zároveň došlo k zmareniu účelu neodkladného opatrenia nariadeného v rámci konania o výkon rozhodnutia.

38. K odvolacej argumentácii matky, v rámci ktorej poukazuje na priebeh trestného konania, v rámci ktorého je otec podozrivý zo spáchania trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, a to maloletého, ktorého mal podľa tvrdení matky fyzicky a psychicky napádať, odvolací súd uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Komárne, odboru kriminálnej polície, ČVS: ORP-86/2-VYS-KN-2025 zo dňa 30.11.2025 bolo trestné stíhanie zastavené, nemožno uvedené akceptujúci prezumpciu nevinu pripísať otcovi na ľarchu, a to aj napriek skutočnosti, že predmetné uznesenie v dôsledku podania sťažnosti matkou nenadobudlo právoplatnosť. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od aktuálnych záverov orgánov činných v trestnom konaní vyslovených v uznesení o zastavení trestného stíhania odkloniť a vyhodnotiť tvrdenia matky odlišným spôsobom, zdôrazňujúc, že pokiaľ daná vec nebola v rámci trestného konania objasnená a vina otca nebola v trestnom konaní konštatovaná, ale naopak, v danej veci bolo zastavené trestné stíhanie a otcovi nebolo vznesené obvinenie, odvolací súd má za to, že absolútne nič nenasvedčuje skutočnosti, že by otec vykazoval také správanie, ktoré by mohlo napĺňať znaky trestného činu, prípadne že by konanie otca malo takú intenzitu a predstavovalo taký zásah do integrity maloletého ako sa to matke javí a ako to v priebehu konania prezentuje. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že matkou deklarované tvrdenia neboli podložené relevantným dôkazom, na základe ktorého by bolo možné osvedčiť nevhodné konanie otca vo vzťahu k maloletému vykazujúce takú intenzitu, ktorá by odôvodňovala autoritatívny zásah súdu do aktuálnych pomerov účastníkov konania, resp. do aktuálneho výkonu rodičovských práv otca, a to absolútnym zamedzením osobného kontaktu otca s maloletým uložením zákazu priblíženia a ponechaním ich vzájomného kontaktu iba prostredníctvom sporadických videohovorov, navyše za prítomnosti matky.

Nariadením úplného zákazu priblíženia sa otca k maloletému by teda fakticky došlo k úplnému zamedzeniu ich vzájomného osobného kontaktu, a teda k najzávažnejšiemu a najprísnejšiemu zásahu do výkonu rodičovských práv otca. K takejto úprave však možno pristúpiť len v naliehavých a dostatočne odôvodnených prípadoch, kedy jediným kritériom pre vyslovenie úplného zákazu priblíženia sa rodiča k maloletému dieťaťu, a teda i úplného eliminovania osobného kontaktu rodiča s maloletým dieťaťom, odôvodňujúcim takýto intenzívny zásah do Ústavou SR garantovaného práva na ochranu rodinného života, je aktuálna nevyhnutnosť takeého opatrenia a záujem maloletého dieťaťa, z ktorého takáto nevyhnutnosť vyplýva. Odvolací súd má za to, že matka napriek jej rozsiahlym podaniam skutočnosti, ktoré by odôvodňovali nevyhnutnosť tak závažného zásahu do vzájomných vzťahov účastníkov konania, akým je absolútne obmedzenie osobného kontaktu rodiča a jeho maloletého dieťaťa, neosvedčila, a preto návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia obmedzením kontaktu maloletého s otcom prostredníctvom videohovorov za prítomnosti matky ako i návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia uložením zákazu priblíženia otca k maloletému odvolací súd nepovažoval za dôvodný.

39. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nevidí potrebu rýchlej úpravy pomerov tak, ako to matka v oboch návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia a v odvolaní žiadala, keď má za to, že tu nie je, a v čase rozhodovania súdu prvého stupňa ani nebola, akákoľvek bezprostredne hroziaca ujma na právach maloletého, ktorú by bolo dôvodné odstrániť formou nariadenia navrhovaných neodkladných opatrení. Žiada sa zdôrazniť, že pri nariadení neodkladného opatrenia súd nemusí a pre krátkosť času ani nemôže vykonávať komplexné a podrobné dokazovanie ako je tomu pri rozhodovaní súdu v merite veci (vzhľadom i na zákonom limitovanú lehotu na rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného

opatrenia), a preto súd rozhoduje iba na základe zistených skutočností, ktoré aktuálne neosvedčujú nevyhnutnosť obmedzenia styku otca s maloletým matkou požadovaným spôsobom. Odvolací súd teda nezistil, že by matkou tak v návrhu ako i v odvolaní uvádzané dôvody predstavovali také skutočnosti, pre ktoré by bol v zmysle už vyššie uvedených právnych predpisov nevyhnutný autoritatívny zásah súdu formou nariadenia neodkladného opatrenia.

40. Ďalšie argumenty matky vo vzťahu k napadnutému výroku I. uznesenia súdu prvej inštancie odvolací súd považoval pre rozhodnutie v predmetnej veci za nepodstatné, nespôsobilé ovplyvniť posúdenie veci, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009).

41. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil a vo výroku II. podľa § 388 CSP zmenil tak ako je uvedené vo výroku II. tohto uznesenia.

42. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods. 1 CMP, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).